

در دفاع از آزادی و دموکراسی در ایران

۱۰ دسامبر ۲۰۰۲ روز جهانی حقوق بشر، روز دفاع از حقوق انسان ها و تاکید بر حرمت آدمی در تمامی جهان است. حرمتی که در چهار گوشه جهان پایمال می شود و به خشونت بارتترین شیوه ها نقض می گردد. آمار نقض حقوق اولیه انسان ها به وسعت جهانی است که در هر پهنه از خاکش جمعیتی را در خود جای داده و نامی جغرافیایی بر آن نهاده شده است.

در میهن ما، ایران، سایه سیاه بختگی به نام جمهوری اسلامی هنوز بر سرنوشت بیش از ۷۰ میلیون انسان سنگینی می کند. نظامی که به هیچ قانون انسانی پای بند نبوده و نیست. هرگز به هیچ کدام از عهدنامه های بین المللی بنیادی حقوق بشر نپیوسته است و به اقدامات ضد انسانی خود در تمامی حوزه های رعایت حقوق بشر، ادامه داده است. سرکوب هر دگراندیشی که تمکین نکند و هر ندای آزادی خواهانه ای که بیان گردد از وظایف روزمره گی این نظام ضد بشری می باشد.

جمهوری اسلامی نه به عهدنامه بین المللی امحای هرگونه تبعیض درباره زنان پیوسته است و نه به عهدنامه بین المللی برضد شکنجه و مجازات های اهانت آمیز و غیر انسانی. در عوض تا آن جا که امکان داشته است تبعیض علیه زنان، ملیت های ساکن ایران و اقلیت های مذهبی را پیش برده است. اصل برابری حقوق اساسی زنان و دختران هم چنان پایمال می گردد. حقوق کودکان، خشونت نسبت به زنان و کودکان با شدت ادامه داشته و مسئولین رژیم بر محق بودن خود نسبت به اعمال تمام این جنایات هم چنان صحنه می گذارند. اعدام، شکنجه و مجازات های اهانت آمیز و از جمله شلاق زدن، قطع عضو، قصاص، اعدام در ملاعام و سنگسار ادامه داشته و صحبت از محاکمه عادلانه مفهومی پوچ در جمهوری اسلامی است. محکومان سیاسی و عقیدتی، روزنامه نگاران، وکلا، ... در دادگاه های قرون وسطایی و در نبود اجازه استفاده از امکانات حقوقی، توسط قضات شرع به زندان های طویل المدت و ضربات شلاق محکوم می گردند.

رژیم جمهوری اسلامی به عنوان یکی از ناقضین حقوق کارگران، با عدم به رسمیت شناختن تشکل های مستقل، حق اعتصاب، تضمین امنیت شغلی و اعمال تبعیضات گوناگون و تفتیش عقاید در محیط های کار و استخدامی و ... برای چندمین بار از سوی نهادهای بین المللی محکوم شده است. ممنوع الانتشار شدن نشریات مستقل و کتاب و مجلات، تهدید نویسندگان و روزنامه نگاران و احضار و بازجویی ده ها نفر از آن ها با حدت بیشتری ادامه یافته است. ده ها انجمن و کانون سیاسی - مذهبی لغو پروانه شده و فعالیت شان ممنوع گردیده است.

صدها نفر در جریان تظاهرات دانشجویی، کارگری و تظاهرات در شهرهای مختلف بازداشت و چندین نفر به قتل رسیده و ده ها نفر مجروح گردیده اند. در چند ماه گذشته، صدور حکم اعدام در مورد حداقل ۱۲ نفر از اعضای حزب دموکرات کردستان ایران و ۳ نفر از دگراندیشان صادر و ۴ نفر از اعضای زندانی حزب به نام های صالح گودرزی، حمزه قادری، خالد شوقی، جلیل زیوه ای به دار آویخته شده اند. نمونه ها بی شمارند.

خروش جنبش های اعتراضی و بویژه جنبش دانشجویی در ماه گذشته هم چنان ادامه دارد. دفاع از انسانیت و آزادی در بلند جایگاه این سیل خروشان قرار گرفته است. زندانی سیاسی آزاد باید گردد! و آزادی بیان و اندیشه از سینه ها بیرون آمده و در خیابان ها فریاد شده است. نیروهای اجتماعی باید متشکل شده در کانون های مستقل خود مبارزه عمومی را حول شعارهای فراگیر سازمان دهند تا با نیروی متحد خود، رژیم جمهوری اسلامی ایران، این مانع جدی در راه هر تحول دموکراتیک در ایران را بروبند و به زباله دان تاریخ بیفکنند.

پیروزی از آن توده هاست.